

TAST

Abril volia anar al Turó. Jo també. El problema era la previsió del temps. Arreu s'indicava que s'apropava un gran xàfec. Que arribaria a Catalunya per l'Ebre i aniria remuntant la costa fins a les terres gironines, ja al vespre. Ens inundaven els dubtes. A primera hora les notícies anunciaven un aiguat, vora l'Ametlla de Mar, i que la carretera nacional estava tallada. Més dubtes. Finalment, no ens hem deixat aconsellar per la prudència i hem agafat el cotxe. La ronda litoral estava força embussada, però no plovia desmesuradament. Poc abans de Sitges, la muralla de la pluja s'ha fet més intensa, però el refugi dels túnels n'apaigava els efectes. Tanmateix, en sortir-hi, el xoc de la forta pluja es fa present, de sobte. Ens aturem a dinar a l'àrea del Mèdol, a la vora de Tarragona.

En reprendre el camí, ens sorprèn un veritable diluvi. Tots els automòbils alenteixen el seu pas. Gairebé només s'entreveu el vehicle del davant, les llums posteriors del qual ens serveixen d'orientació. L'única orientació. Tot plegat, perillós, força perillós. Per si no en teníem prou, ara un camió, de notables dimensions, ens avança pel carril de l'esquerra. No vol esperar-se, com fem els altres conductors. El peix gros es menja al petit. En passar vora nostre, ens escup l'aigua de les seves rodes, que s'afegeix a la de l'aiguat i, durant uns instants, avancem d'esma, sense veure absolutament res, més enllà de la mullena. En uns moments, per sort escasos, ha semblat com si estiguéssim navegant per dintre el mar, sense cap mena de referència. El perill anterior s'ha quedat ben curt. Menys mal que el camió va força ràpid i aviat tornem a la casella anterior.

La resta del trajecte és més normal i, en creuar el coll de Balaguer, es pot apreciar clarament que el ruixat ha deixat enrere les terres ebrenques i aquí predomina el sol i alguns petits núvols. Quan arribem a Tortosa li proposo a la meua filla apropar-nos al barranc de Lloret. Normalment està eixut, però quan plou molt i bufa el llevant, l'aigua surt a la superfície per uns forats anomenats *Bufadors* i es va escolant durant un trajecte relativament llarg. Als que som de secà, aquest fenomen sempre ens resulta engrescador. Abril no ho veu molt clar, però al final ens hi apropem. Es tracta de creuar el pont del Mil·lenari, traspassar la Raval de Cristo i resseguir la carretera que va a Mas de Barberans. Allà, una mica més enllà del Barranc de Sant Antoni, hi ha el trencall per on anàvem a la Plana, la finca d'ametllers que tenia mon pare. Força més endavant, ens desviem pel camí a la dreta que porta al barranc de Lloret. Anem fins al final. Vint minuts de cotxe, aproximadament. A partir d'un moment, es prodiguen els cartells que fan referència als bous braus. Però no en veiem cap. Es tracta de la ramaderia de bous de Fumador, que normalment pasturen per estes endreçuries. Deixem l'automòbil i passem per un pont de fusta. Ja hem vist que avui no baixa aigua. Haurem d'esperar-nos a un altre dia, quan bufi el llevant. Al final del pont una cruïlla. Per la dreta, aniríem a Cova Pintada i a l'esquerra als Bufadors i el Racó del Moro. A l'Abril li ha agradat molt el paisatge. Les aspres parets que s'enfilen des de les barrancades, els boscos... Llàstima de la manca d'aigua.

El corriol que hem triat, el de mà esquerra, està molt humit, fruit de l'aiguat recent. En avançar entre la vegetació ens humitegem la roba, les mans i fins i tot a voltes algunes parts de la cara. En arribar als Bufadors, baixem a la llera del barranc i intuïm per on pot ser que surti l'aigua. Ara discorre per sota terra. I més amb la mà de litres que hauran caigut sobre aquests cimals. En sortir de la llera, recordo que si haguéssim continuat pel camí, a mà dreta, un caminó s'enfila, dretament, cap a l'Escarrissó de Borosa i el Coll de Morralets. Un escarrissó, segons els antics llenyataires que vivien al Port, era una canal, estreta, impracticable, per on es feien escolar els

arbres. Ara és accessible, gràcies a uns troncs, als quals s'hi han clavats uns travessers, que hi faciliten l'ascensió.

Tornem a creuar el pontet i resseguim el camí dels bous braus, però ara en sentit contrari. Quan ja som a prop de la carretera, l'Abril m'indica que li sembla que a la roda del davant se li està escapant l'aire. M'aturo a una vora. La meva filla m'ho confirma. Hem punxat. Truquem a l'assegurança, que ens envia un tècnic, per canviar la roda. Nosaltres no ens hi veiem amb cor. Li expliquem clarament on som. Carretera de Roquetes al Mas de Barberans. Passat el barranc de Sant Antoni. Trencall al Barranc de Lloret. Hi ha un cartell, ben gran. Tardaran tres quarts, aproximadament. Són les sis.

Ha passat més d'una hora i no ha vingut ningú. S'han equivocat. Els han enviat a la carretera d'Alfara de Carles, la que puja a Caro. Una hora més. Ara són les set. Hem decidit desplaçar-nos, fins al trencall de la carretera. No sigui cosa que se'l passin. Molt a prop d'aquest trencall, podem disfrutar d'un paisatge encisador. Som a l'altre costat del barranc, que hem passat per un altre pont, més ample i accessible, és clar, per a vehicles.

A la banda esquerra de la barrancada, on érem fa un moment, una estesa de bancals d'oliveres, ufanes per les darreres pluges, aguanten els pes dels fruits, corbant lleument les seves branques més baixes. Darrere dels cultius, boscos de pins, primer esclarissats i després més densos. I més a dalt, encara, les boirines que s'han format després de la pluja, que ara s'han tornat més espesses, formen una difuminada llenca de núvols, entre els conreus i les aspres parets del muntanyam. En els cims, destaquen Caro (amb les seves inconfusibles antenes), els Pallers i, més a l'esquerra, l'Airosa, amb aquella gallina, que sembla pondre, als seus peus. Contrast de colors, apagats per la tarda, que s'allunya, amb rapidesa. Verd grisós, de les oliveres. Verdor més intensa, però humitejada, dels boscos de pins. Grisos i blancs, de les nuvolades. Grisor ennegrida per les ombres, dels cingles alterosos. Vermellor i una escadussera blavor, a l'horitzó del capaltard.

Quan ha arribat l'ajut, el sol ja s'havia post. Per canviar la roda ha calgut el llum dels focus del camionet. Quan tornàvem cap a Tortosa, ja era negra nit.